

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL R. T. 2017-02-13 SKUNDO**

2017 m. balandžio 12 d. Nr. S-81 (7-36/2017)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršelienės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės – pranešėja
Ramutei Matkevičienei
R. T.
M. M.

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojui
mokesčių administratoriaus atstovei

2017 m. kovo 14 d. posėdyje išnagrinėjusi R. T. (toliau – Pareiškėjas) 2017-02-13 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2017-01-18 sprendimo Nr. 68-7, n u s t a t ė:

Inspekcija, vykdydama Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) 2016-11-28 sprendimą Nr. S-255 (7-213/2016), iš naujo išnagrinėjo Pareiškėjo skundą dėl Panevėžio apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Panevėžio AVMI) 2016-06-09 sprendimo Nr. (36.9) FR0682-371, kuriuo buvo patvirtintas 2016-03-13 patikrinimo aktas Nr. (42.72) FR0680-264, ir patvirtino Panevėžio AVMI 2016-06-09 sprendimą Nr. (36.9) FR0682-371 dalyje dėl 6973,76 Eur gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM), 1992,14 Eur GPM delspinigių apskaičiavimo bei skirtos 697 Eur GPM baudos, panaikino Panevėžio AVMI 2016-06-09 sprendimą Nr. (36.9) FR0682-371 dalyje dėl 1097,37 Eur GPM, 430,42 Eur GPM delspinigių apskaičiavimo bei skirtos 109 Eur GPM baudos ir pavedė Panevėžio AVMI šioje dalyje atlikti pakartotinį patikrinimą bei priimti naują sprendimą.

Sprendime nurodoma, jog Panevėžio AVMI, atlikusi Pareiškėjo GPM apskaičiavimo bei sumokėjimo teisingumo patikrinimą už laikotarpį nuo 2011-01-01 iki 2014-12-31, 2016-04-13 patikrinimo akte Nr. (42.72) FR0680-264 (toliau – patikrinimo aktas) Pareiškėjui nurodė sumokėti iš viso 8071,13 Eur (27868 Lt) GPM. Panevėžio AVMI, išnagrinėjusi patikrinimo aktą bei Pareiškėjo pateiktas rašytines pastabas, 2016-06-09 sprendimu Nr. (36.9) FR0682-371 (toliau – Panevėžio AVMI sprendimas) patvirtino patikrinimo aktą bei nurodė Pareiškėjui į valstybės biudžetą sumokėti papildomai apskaičiuotus 8071,13 Eur GPM, 2422,56 Eur GPM delspinigius bei skyrė 806 Eur GPM baudą. Inspekcija 2016-08-25 sprendimu Nr. 68-230 (toliau – Inspekcijos sprendimas) panaikino Panevėžio AVMI sprendimą ir pavedė atlikti Pareiškėjo pakartotinį mokestinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą. Pareiškėjas, nesutikdamas su Inspekcijos sprendimu, 2016-09-16 pateikė skundą Komisijai, kuriame prašė panaikinti Inspekcijos sprendimą ir perduoti Inspekcijai Pareiškėjo skundą nagrinėti iš naujo. Komisija 2016-11-28 sprendimu Nr.

S-255 (7-213/2016) išnagrinėjo Pareiškėjo skundą ir jį tenkino – panaikino Inspekcijos sprendimą ir grąžino mokestinį ginčą centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Inspekcija, iš naujo išnagrinėjusi Pareiškėjo skundo argumentus, byloje nustatytas aplinkybes bei pateiktus įrodymus, sprendime konstatuoja, kad Pareiškėjo skundas tenkinamas iš dalies.

Sprendime nurodoma, kad ginčas tarp Pareiškėjo ir mokesčių administratoriaus vyksta dėl Pareiškėjui, vadovaujantis MAĮ 70 straipsniu, papildomai apskaičiuoto 6973,76 Eur GPM už laikotarpį nuo 2012-01-01 iki 2014-12-31 ir su juo susijusių sumų, nustačius, kad Pareiškėjas 2012 m. turėjo 129331 Lt, 2014 m. turėjo 22971 Lt nedeklaruotų ir neapmokestintų pajamų bei, vadovaujantis 2002-07-02 Gyventojų pajamų mokesčio įstatymo Nr. IX-1007 (toliau – GPMĮ) 6, 17, 22 ir 25 straipsnių nuostatomis, už 2011 m. papildomai apskaičiuoto sumokėti į biudžetą 1097,37 Eur GPM ir su juo susijusių sumų.

Dėl MAĮ 70 straipsnio taikymo

Inspekcija sprendime nurodo, jog Panevėžio AVMI patikrinimo metu mokesčius Pareiškėjui apskaičiavo vadovaudamasi MAĮ 70 straipsniu, nustačius, jog nėra galimybės mokesčių bazės apskaičiuoti įprastu būdu. Cituoja MAĮ 70 straipsnio nuostatas ir pažymi, kad ši nuostata reglamentuoja tik mokestinės prievolės dydžio nustatymą, bet nėra skirta nustatyti mokestinės prievolės atsiradimo pagrindus. Vadovaujantis MAĮ 70 str. 2 dalimi, šio straipsnio įgyvendinimo tvarka nustatyta Mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklėse, patvirtintose Inspekcijos viršininko 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 „Dėl Mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių patvirtinimo“ (toliau – Taisyklės).

Inspekcija sprendime remiasi Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) formuojama praktika šios kategorijos bylose (LVAT 2010-11-29 nutartis adm. byloje Nr. A-438-1542/2010, 2011-01-26 nutartis adm. byloje Nr. A-575-146/2011, 2012-11-12 išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis adm. byloje Nr. A-442-1984/2012, 2013-04-15 sprendimas adm. byloje Nr. A-602-27/2013 ir kt.). Tvirtina, jog LVAT yra išaiškinęs, kad nors MAĮ 70 str. 1 dalyje *expressis verbis* nėra nustatyta, jog mokesčiai gali būti apskaičiuojami pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, kai mokesčių mokėtojo įsigyto turto vertė ir / ar asmeninės išlaidos per atitinkamą laikotarpį yra didesnės už deklaruotas pajamas, tačiau tokie atvejai patenka į MAĮ 70 str. 1 dalies teisinio reguliavimo sritį (LVAT 2013-07-04 nutartis adm. byloje Nr. A-442-1032/2013, 2016-02-10 nutartis adm. byloje Nr. A-300-492/2016).

Sprendime cituojami Taisyklių 4 punktas, 6.1, 6.2 papunkčiai, 14–17 punktai ir teigiama, jog iš pateiktos medžiagos matyti, kad Panevėžio AVMI Pareiškėjui GPM už laikotarpį nuo 2011-01-01 iki 2014-12-31 apskaičiavo pagal atliktą įvertinimą, pritaikius išlaidų metodą. Panevėžio AVMI naudojosi Taisyklių 29 punkte nustatytais informacijos šaltiniais: VĮ „Regitra“, AB Swedbank, Lietuvos statistikos departamento teikiama informacija, mokesčių administratoriaus disponuojama bei kita patikrinimo metu surinkta informacija.

Dėl piniginių lėšų likučio tikrinamojo laikotarpio pradžioje

Sprendime nurodoma, jog Pareiškėjo laikotarpiu nuo 2004-01-01 iki 2010-12-31 gautos pajamos ir patirtos išlaidos detalios nurodytos patikrinimo akto 1 priede (2004–2014 m. Pareiškėjo pajamų ir išlaidų analizė). Panevėžio AVMI, įvertinusi mokestinio patikrinimo metu surinktą informaciją ir atlikusi Pareiškėjo gautų pajamų bei patirtų išlaidų analizę už laikotarpį nuo 2004-01-01 iki 2014-12-31, taip pat įvertinusi Pareiškėjo patirtas vartojimo išlaidas pagal pateiktą paaiškinimą, kad per paskutinius 5 metus galėjo patirti ne daugiau kaip 50 procentų statistinių išlaidų, nustatė, jog Pareiškėjo nuo 2010-01-01 iki 2010-12-31 patirtos išlaidos 78415 Lt viršijo pajamas, todėl konstatavo, kad tikrinamojo laikotarpio pradžioje grynųjų pinigų likučio Pareiškėjas neturėjo, piniginės lėšos banke sudarė 586 Lt.

Dėl gautų pajamų ir patirtų išlaidų tikrinamuoju laikotarpiu

Nurodoma, jog Pareiškėjo laikotarpiu nuo 2011-01-01 iki 2014-12-31 gautos pajamos ir patirtos išlaidos detaliai nurodytos patikrinimo akto 1 priede (2004–2014 m. Pareiškėjo pajamų ir išlaidų analizė).

Dėl gautų pajamų ir patirtų išlaidų už 2011 metus nurodoma, jog nustatyta, kad Pareiškėjas 2011 m. gavo 106251 Lt pajamas ir patyrė 49123 Lt išlaidas. Pareiškėjo pajamas 2011 m. be kitų pajamų sudarė: 23691,84 Lt suma, gauta už parduotą ar kitaip perleistą nuosavybėn kitą turtą, 8000 Lt pajamos už skaldytas mišrias malkas.

Panevėžio AVMI, įvertinusi Pareiškėjo 2011-01-01 turėtą 586 Lt piniginių lėšų likutį banke, 0 Lt piniginių lėšų likutį ne banke, 2011 m. gautas 106251 Lt pajamas, patirtas 49123 Lt išlaidas ir 700 Lt piniginių lėšų likutį banke, 57014 Lt piniginių lėšų likutį ne banke 2011-12-31, nustatė, kad 2011 m. Pareiškėjo pajamos buvo pakankamos nustatytoms išlaidoms patirti.

Dėl gautų pajamų ir patirtų išlaidų už 2012 metus nustatyta, kad Pareiškėjas 2012 m. gavo 184840 Lt pajamas ir patyrė 371695 Lt išlaidas. Pareiškėjo pajamas 2012 m. be kitų pajamų sudarė: 45000 Lt paskola, gauta iš R. J. , 25000 Lt paskola, gauta iš J. I. , 20000 Lt paskola, gauta iš G. M. , 30000 Lt paskola, gauta iš A. V. .

Mokestinio patikrinimo metu Panevėžio AVMI, įvertinusi Pareiškėjo 2012-01-01 turėtą 700 Lt piniginių lėšų likutį banke, 57014 Lt piniginių lėšų likutį ne banke, 2012 m. gautas 184840 Lt pajamas, patirtas 371695 Lt išlaidas ir 189 Lt piniginių lėšų likutį banke, 0 Lt piniginių lėšų likutį ne banke 2012-12-31, nustatė, kad 2012 m. Pareiškėjo išlaidos 129331 Lt viršijo pajamas.

Dėl gautų pajamų ir patirtų išlaidų už 2013 metus nustatyta, kad Pareiškėjas 2013 m. gavo 132189 Lt pajamas ir patyrė 78484 Lt išlaidas. Pareiškėjo pajamas 2013 m. be kitų pajamų sudarė: 20000 Lt paskola, gauta iš G. M. , iš tėvo A. T. gauta 16700 Lt suma.

Panevėžio AVMI, įvertinusi Pareiškėjo 2013-01-01 turėtą 189 Lt piniginių lėšų likutį banke, 0 Lt piniginių lėšų likutį ne banke, 2013 m. gautas 132189 Lt pajamas, patirtas 78484 Lt išlaidas ir 20 Lt piniginių lėšų likutį banke, 53874 Lt piniginių lėšų likutį ne banke 2013-12-31, nustatė, kad 2013 m. Pareiškėjo pajamos buvo pakankamos nustatytoms išlaidoms patirti.

Dėl gautų pajamų ir patirtų išlaidų už 2014 metus nurodoma, jog nustatyta, kad Pareiškėjas 2014 m. gavo 208121 Lt pajamas ir patyrė 283781 Lt išlaidas. Pareiškėjo pajamas 2014 m. be kitų pajamų sudarė: 45000 Lt paskola, gauta iš S. B. , 26500 Lt paskola, gauta iš G. M. , 26500 Lt paskola, gauta iš D. M. , 45000 Lt paskola, gauta O. V. .

Mokestinio patikrinimo metu Panevėžio AVMI, įvertinusi Pareiškėjo 2014-01-01 turėtą 20 Lt piniginių lėšų likutį banke, 53874 Lt piniginių lėšų likutį ne banke, 2014 m. gautas 208121 Lt pajamas, patirtas 283781 Lt išlaidas ir 1205 Lt piniginių lėšų likutį banke, 0 Lt piniginių lėšų likutį ne banke 2014-12-31, nustatė, kad 2014 m. Pareiškėjo išlaidos 22971 Lt viršijo pajamas.

Taigi patikrinimo metu nustatyta, kad tikrinamuoju laikotarpiu Pareiškėjo išlaidos 152302 Lt viršijo jo gautas pajamas. Inspekcija sprendime tvirtina, jog atsižvelgus į tai, kad Pareiškėjo 2012 ir 2014 m. turto įsigijimo ir kitos faktiniais duomenimis pagrįstos išlaidos viršija deklaruotas ir dokumentais pagrįstas pajamas, bei į tai, kad Pareiškėjas nevykdė prievolės metinėje pajamų deklaracijoje už 2012 ir 2014 m. deklaruoti gautas atitinkamai 129331 Lt ir 22971 Lt kitas pajamas, mokesčio bazė ir mokėtina mokesčio suma mokestinio patikrinimo metu pagrįstai apskaičiuota vadovaujantis MAĮ 70 str. 1 dalimi (mokesčio apskaičiavimas pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą) bei Taisyklių 4.1 papunkčiu, taikant šių Taisyklių 6.3.3 papunktyje įtvirtintą išlaidų metodą.

Dėl Pareiškėjo gautų paskolų

Sprendime nurodoma, jog patikrinimo metu Pareiškėjas mokesčių administratoriui 2015-11-04 pateiktame paaiškinime nurodė, kad yra skolingas 16700 Lt A. T. (t. y. tėvui, pasiskolino 2013 m.), V. I. 14623 Lt (pasiskolino 2009 m.), I. V. 25896 Lt (nesumokėjo už įsigytus žemės sklypus nuo 2005-10-28 iki 2013-02-08). 2016-03-23 I. V. pateikė paaiškinimą ir nurodė, kad Pareiškėjas už įsigytą žemę atsiskaitė. Nustatyta, kad I. V. paskolų Pareiškėjui nėra suteikusi. Mokestinio patikrinimo metu A. T. (tėvo) bei V. I. suteiktos paskolos apskaičiuojant Pareiškėjo pajamas įvertintos.

Nurodoma, jog Pareiškėjas taip pat pateikė skolos raštus bei vekselius, pagal kuriuos iš toliau nurodytų asmenų iš viso pasiskolino 467900 Lt: iš A. T. (brolio) 2012-06-26 pasiskolino

49900 Lt, 2012-10-13 – 49000 Lt, 2013-02-19 – 45000 Lt, iš R. J. (pusbrolis) 2009-12-23 – 48000 Lt, 2012-06-21 – 45000 Lt, 2014-08-16 – 48000 Lt, iš O. V. 2014-03-03 – 45000 Lt, iš R. V. 2014-10-02 – 45000 Lt, iš G. M. 2012-06-27 – 20000 Lt, 2013-01-17 – 10000 Lt, 2013-07-19 – 10000 Lt, iš G. M. ir D. M. 2014-03-06 - 15350 Eur (53000 Lt), iš J. I. 2012-03-09 – 25000 Lt, iš A. V. 2012-06-15 – 30000 Lt, iš S. B. 2014-05-25 – 45000 Lt.

Panevėžio AVMI patikrinimo metu Pareiškėjo realiai gautomis paskolomis pripažino grynaisiais pinigais suteiktas paskolas pagal paprastuosius vekselius arba skolos raštus, t. y. pripažinta, kad: 1) G. M. pagal 2012-08-01 paprastąjį vekselį (išrašymo data 2012-06-27) paskolino 20000 Lt (paskolos Pareiškėjas negrąžino); 2) G. M. pagal 2013-01-17 paprastąjį vekselį paskolino 10000 Lt (paskolos Pareiškėjas negrąžino); 3) G. M. pagal 2013-07-19 paprastąjį vekselį paskolino 10000 Lt (paskolos Pareiškėjas negrąžino); 4) G. M. ir D. M. pagal 2014-03-06 paprastąjį vekselį paskolino 53000 Lt (paskolos Pareiškėjas negrąžino); 5) J. I. pagal 2012-03-09 skolos raštą paskolino 25000 Lt (Pareiškėjas nurodo, kad 7520 Eur grąžino 2015-12-10); 6) O. V. pagal 2014-03-03 skolos raštą paskolino 45000 Lt (Pareiškėjas nurodo, kad pinigus grąžino 2015-05-31); 7) A. V. pagal 2012-06-15 skolos raštą paskolino 30000 Lt (paskolos Pareiškėjas negrąžino); 8) S. B. pagal 2014-05-25 paprastąjį vekselį paskolino 45000 Lt (Pareiškėjas nurodo, kad paskolą grąžino 2015-10-30).

Panevėžio AVMI Pareiškėjo tikrinamuoju laikotarpiu (2011-01-01 iki 2014-12-31) iš R. J. 2014-08-16 gautos 48000 Lt paskolos, iš A. T. (brolio) 2012-06-26 gautos 49900 Lt paskolos, 2012-10-13 gautos 49000 Lt paskolos, 2013-02-19 gautos 45000 Lt paskolos, iš R. V. 2014-10-02 gautos 45000 Lt paskolos nepripažino kaip realiai gautų paskolų.

Inspekcijos sprendime pažymima, kad patikrinimo metu nustatyta, jog Pareiškėjo gautos paskolos sudaro pagrindinę jo pajamų dalį: 2012 m. paskolos pagal skolos raštelių ir vekselius sudarė 65,74 proc., kitos pajamos – 29,89 proc., darbo užmokestis, neatskaičius mokesčių – 4,37 proc. pajamų; 2014 m. paskolos pagal skolos raštelių ir vekselius sudarė 71,32 proc., kitos pajamos – 20,61 proc., darbo užmokestis, neatskaičius mokesčių – 8,07 proc. Pareiškėjo pajamų. Nustatyta, kad Pareiškėjas nuo 2007-04-12 iki šiol dirba UAB „R1“ bei yra šios bendrovės akcininkas (Pareiškėjui priklauso 100 procentų bendrovės akcijų). Bendrovės veiklos sritys: automobilių prekyba, transporto paslaugos. UAB „R1“ pateikė Panevėžio AVMI atskaitingo asmens (Pareiškėjo) avanso apyskaitas už laikotarpį nuo 2010-01-01 iki 2014-12-31. Nustatyta, kad UAB „R1“ skola Pareiškėjui sudarė: 2010-12-31 – 36513,57 Lt, 2012-12-31 – 61354,44 Lt, 2013-12-31 – 42272,54 Lt, 2014-12-31 – 255585,56 Lt.

Sprendime nurodoma, jog Pareiškėjas skunde nesutinka su mokesčių administratoriaus pozicija nepripažinti jo tikrinamuoju laikotarpiu, t. y. nuo 2011-01-01 iki 2014-12-31, iš R. J. 2014-08-16 gautos 48000 Lt paskolos, iš A. T. (brolio) 2012-06-26 gautos 49900 Lt, 2012-10-13 gautos 49000 Lt, 2013-02-19 gautos 45000 Lt paskolų.

Teigiama, jog nagrinėjamu atveju nustatyta, kad R. J. mokesčių administratoriui 2016-03-23 pateiktame paaiškinime nenurodė, jog Pareiškėjui 2014-08-16 pagal skolos raštą suteikė 48000 Lt paskolą, o pats skolos raštas R. J. pasirašytas nebuvo. Įrodymų, patvirtinančių realų pinigų perdavimo faktą pagal minėtą skolos raštą, Pareiškėjas nepateikė. Panevėžio AVMI, analizuodama A. T. (deklaravo išvykimą iš Lietuvos į Norvegiją nuo 2010-04-16 iki 2012-04-18 ir nuo 2012-04-23 iki 2013-03-29) paskolos Pareiškėjui suteikimo aplinkybes, nustatė, kad ant A. T. vardu surašytų skolos raštų nėra šio asmens parašų. Mokestinio patikrinimo metu valiutos keitimo faktą patvirtinantys dokumentai nebuvo pateikti. Taip pat Pareiškėjas nepateikė dokumentų, patvirtinančių faktinį piniginių lėšų pagal paskolos sutartis perdavimą. Be to, nustatyta, kad Pareiškėjas, vadovaudamasis MAĮ 42¹ straipsnio nuostatomis, nepateikė nuolatinio Lietuvos gyventojų pranešimo PRC907 formos apie sudarytus sandorius, kuriame turėjo deklaruoti 98900 Lt 2012 m. pagal skolos raštus gautas paskolas iš A. T. .

Vertinant Pareiškėjo ginčijamų paskolų suteikimo realumą, pasak Inspekcijos, visų pirma pažymėtina, kad vadovaujantis MAĮ 33 str. 1 d. 13 punktu viena iš mokesčių administratoriui numatytų teisių, vykdant jam pavestas funkcijas, yra teisė nustatyta forma ir tvarka nurodyti asmenims pateikti paaiškinimus apie turto įsigijimo ir pajamų gavimo šaltinius ir juos pagrįsti, kai kyla realus įtarimas, kad asmens pajamos nėra apmokestintos įstatymų nustatyta tvarka ar turtas

įsigytas už įstatymų nustatyta tvarka neapmokestintas lėšas. Mokėtojo įpareigojimas pagrįsti atitinkamų pajamų šaltinius reiškia, kad mokėtojo nurodomi pajamų įsigijimo šaltiniai turi būti realūs, o pateikti įrodymai apie piniginių lėšų gavimą iš atitinkamų šaltinių atspindėti faktines aplinkybes. Todėl turi būti pateikti pakankami ir neginčijami įrodymai, kad atitinkamos pajamos yra realiai gautos konkrečiu nurodytu būdu iš nurodyto pajamų šaltinio.

Inspekcija sprendime cituoja LVAT 2011-04-14 nutartyje adm. byloje Nr. A-442-1111/2011 pateiktus išaiškinimus dėl įrodinėjimo dalyko byloje kuomet, remiantis įvairiais civiliniais sandoriais, įrodinėjamas (grindžiamas) mokesčių mokėtojo gautų pajamų realumas, LVAT 2013-04-15 sprendime adm. byloje Nr. A-602-27/2013 pateiktus išaiškinimus dėl įrodinėjimo pareigos paskirstymo šios kategorijos byloje. Pažymi, jog byloje, kai mokesčių mokėtojai nepagrindžia savo patiriamų išlaidų juridinę galią turinčiais pajamų šaltiniais, teismas tinkamais pripažįsta mokesčių administratoriaus kontrolės veiksmus, kurių metu vertinama, ar mokesčių mokėtojo nurodomas pajamų šaltinis yra realus, ar konkretus asmuo turėjo galimybes pagal atitinkamą (dovanojimo, paskolos ar pan.) sandorį perduoti deklaruojamas pinigines lėšas (LVAT 2010-09-20 nutartis adm. byloje Nr. A-438-1103/2010, 2011-09-05 nutartis adm. byloje Nr. A-575-928/2011 ir kt.). Tačiau šaltinis turi būti ne tik realus, bet ir turi egzistuoti objektyviais duomenimis patvirtintos aplinkybės, kad lėšos realiai perduotos mokėtojui (LVAT 2011-09-09 nutartis adm. byloje Nr. A-556-3513/2011).

Inspekcijos vertinimu, atsižvelgiant į patikrinimo metu nustatytas paskolos sutarčių sudarymo aplinkybes bei vadovaujantis nurodytomis MAĮ nuostatomis ir LVAT praktika, Panevėžio AVMI pagrįstai konstatavo, jog vien atskirų formalių įrodymų apie pajamas pateikimas, nesant realaus pajamų gavimo fakto, patvirtinto visapusiška pajamų gavimo faktinių aplinkybių analize, paties pajamų gavimo nepatvirtina, o Pareiškėjo pateikti skolinimo rašteliai (paskolos sutartys) negali būti vertinami kaip realiai įvykę sandoriai.

Atsakydama į Pareiškėjo skunde išdėstytą argumentą, kad mokesčių administratorius nepagrįstai Pareiškėjo gautas pajamas bei patirtas išlaidas vertino nuo 2004 m., Inspekcija sprendime atkreipia dėmesį į MAĮ 68 str. 1 dalį, kurioje nustatyta, kad mokesčių mokėtojas ar mokesčių administratorius mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti gali ne daugiau kaip už einamuosius ir penkerius praėjusius kalendorinius metus, skaičiuojamus atgal nuo tų metų, kuriais pradedama mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti, sausio 1 dienos. Tačiau šie apribojimai, Inspekcijos tvirtinimu, nereiškia, kad mokesčių administratorius, atlikdamas mokesčių mokėtojo kontrolės veiksmus, negali įvertinti iki tikrinamojo laikotarpio nustatytų faktinių aplinkybių visumos. LVAT, pasisakydamas dėl mokesčių administratoriaus teisės vertinti mokesčių mokėtojo iki tikrinamojo laikotarpio gautas pajamas bei patirtas išlaidas, yra nurodęs, kad nei MAĮ, nei kiti įstatymai nenumato jokių apribojimų tiek mokesčių mokėtojui, tiek mokesčių administratoriui apskaičiuojant bei perskaičiuojant mokesčius už tam tikrą mokestinį laikotarpį vadovautis papildoma įrodomąja medžiaga, kurioje užfiksuotos ankstesniais laikotarpiais atsiradusios faktinės aplinkybės, svarbios teisingam mokesčio apskaičiavimui (perskaičiavimui). Tokiais atvejais, vertinant šią įrodomąją medžiagą bei nustatant jos reikšmę, vadovujamasi ne MAĮ 68 str. 1 dalies nuostatomis, bet atsižvelgiama į bendrąsias įstatymuose įtvirtintas įrodinėjimo taisykles (LVAT 2009-02-10 nutartis adm. byloje Nr. A-442-206/2009, 2010-10-08 nutartis adm. byloje Nr. A-556-1073/2010, 2011-02-04 nutartis adm. byloje Nr. A-438-201/2011). Taigi, Inspekcijos teigimu, nagrinėjamu atveju mokesčių administratorius pagrįstai bei teisėtai analizavo Pareiškėjo nuo 2004 m. iki tikrinamojo laikotarpio gautas pajamas bei patirtas išlaidas.

Atsakant į Pareiškėjo skundo argumentą, jog MAĮ 68 straipsnis įpareigoja fizinį asmenį saugoti dokumentus tik penkerius metus, Inspekcijos sprendime pažymima, kad MAĮ 68 str. 1 dalyje nustatyti apribojimai taikomi tik tikrinamajam laikotarpiui, bet ne mokesčių mokėtojo pareigai saugoti dokumentus, patvirtinančius pajamų gavimą ar išlaidų turėjimą. Akcentuojama, kad MAĮ nuo pat jo įsigaliojimo momento, t. y. 2004-05-01, yra imperatyviai įtvirtintos šios mokesčių mokėtojo pareigos: teisės aktų nustatyta tvarka tvarkyti apskaitą, saugoti apskaitos dokumentus ir registrus, taip pat kitus dokumentus (MAĮ 40 str. 1 d. 6 punktas), pateikti mokesčių administratoriui visus patikrinimui atlikti reikiamus dokumentus, kompiuteriu tvarkomos apskaitos duomenis bei kitą informaciją (MAĮ 40 str. 1 d. 8 punktas), pateikti paaiškinimus apie turto įsigijimo ir pajamų gavimo šaltinius ir juos pagrįsti (MAĮ 41 straipsnis). LVAT nagrinėjote byloje,

aptardamas minėtas mokesčių mokėtojo pareigas, pažymėjo, kad mokesčių mokėtojas, atlikdamas mokesčines teises pasekmes galinčius sukelti veiksmus, turi būti protingas, atsakingas ir rūpestingas, tai yra saugoti dokumentus, galinčius pagrįsti jo atliekamus veiksmus (LVAT 2011-09-05 nutartis adm. byloje Nr. A-575–928/2011). Apibendrinant išdėstyta, sprendime konstatuojama, jog minėtas Pareiškėjo skundo argumentas yra teisiškai nepagrįstas, nes MAĮ nuostatos įpareigoja mokesčių mokėtoją saugoti jo gautas pajamas bei patirtas išlaidas patvirtinančius dokumentus neapribojant šių dokumentų saugojimo laikotarpio.

Dėl Pareiškėjui už 2011 m. apskaičiuoto mokėtino 1097,37 Eur GPM ir su juo susijusių sumų

Sprendime nurodoma, jog patikrinimo metu Panevėžio AVMI nustatė, kad UAB A1, Pareiškėjui 2011 m. išmokėjusi 23691,84 Lt turto pardavimo ar kitokio perleidimo pajamų, GPM neišskaičiavo ir į valstybės biudžetą nesumokėjo. Patikrinimo metu minėto turto įsigijimo išlaidoms pagrįsti Pareiškėjas pateikė metalo konstrukcijų (pastolių) pirkimo–pardavimo sutartį, pagal kurią turtas buvo įsigytas Vokietijoje 2002 m. už 480,63 Lt. Nustatyta, kad Pareiškėjas metinėje pajamų deklaracijoje (forma GPM308) pateiktoje už 2011 m. deklaravo: turto pardavimo ar kitokio perleidimo nuosavybės pajamų sumą – 23691,84 Lt, bendrą turto įsigijimo kainos ir kitų su jo pardavimu ar kitokiu perleidimu nuosavybės susijusių išlaidų sumą – 24170 Lt. Patikrinimo metu pagal Pareiškėjo pateiktus dokumentus nustatyta, kad 2011 m. turto pardavimo ar kitokio perleidimo nuosavybės pajamų suma sudarė 31691,84 Lt (23691,84 Lt + 8000 Lt), bendra turto įsigijimo kainos ir kitų su jo pardavimu ar kitokiu perleidimu nuosavybės susijusių išlaidų suma – 480,63 Lt, neapmokestinamų pajamų suma – 8000 Lt, bendra apmokestinamų pajamų suma – 23211,21 Lt. Vadovaujantis GPMĮ 6, 17, 22 ir 25 straipsnių nuostatomis bei įvertinus pagal metinę pajamų deklaraciją (forma GPM308) už 2011 m. grąžintiną 41 Lt GPM sumą, Pareiškėjui apskaičiuota mokėtina 1097,37 Eur (3789 Lt) GPM suma (3748 Lt + 41 Lt).

Pareiškėjas skunde nurodo, kad Panevėžio AVMI neatsižvelgė į tai, jog 2011 m. parduotos metalo konstrukcijos buvo įsigytos 2005-04-14 pagal pirkimo–pardavimo sutartį (*Allgemeiner Kaufvertrag*) už 7000 Eur. Taip pat teigia, kad 2012 m. Utenos AVMI pateikė GPM308 deklaraciją už 2011 m., kurioje buvo deklaruota metalo konstrukcijų pirkimo suma ir buvo pateikti pirkimo dokumentai.

Atsakydama į šiuos Pareiškėjo teiginius Inspekcija sprendime pažymi, kad nagrinėjamu atveju Panevėžio AVMI, patikrinsi Valstybinės mokesčių inspekcijos turimus duomenis, nenustatė, jog prie 2012-06-29 Pareiškėjo pateiktos metinės pajamų deklaracijos (forma GPM308) už 2011 m. būtų pateikti papildomi dokumentai. Atsižvelgiant į tai, jog Panevėžio AVMI pateikta pirkimo–pardavimo sutartis, sudaryta 2005 m., buvo sudaryta ne valstybine kalba, o jos vertimas nebuvo pateiktas, vadovaujantis Mokestinių patikrinimų atlikimo, jų rezultatų įforminimo ir patvirtinimo taisyklių, patvirtintų Inspekcijos viršininko 2004-05-05 įsakymu Nr. VA-87 „Dėl mokestinių patikrinimų atlikimo, jų rezultatų įforminimo ir patvirtinimo taisyklių patvirtinimo“, 114 punktu, ji pagrįstai nebuvo vertinta.

Pareiškėjas pirkimo–pardavimo sutarties, sudarytos 2005 m., kopiją bei šios sutarties vertimą į lietuvių kalbą su skundu pateikė tik Inspekcijai. Taigi, pasak Inspekcijos, Panevėžio AVMI neturėjo (Pareiškėjas nepateikė) visos reikalingos informacijos.

Atsižvelgus į Pareiškėjo skundą bei įvertinus Pareiškėjo Inspekcijai kartu su skundu pateiktus papildomus dokumentus, sprendime daroma išvada, jog Panevėžio AVMI negalėjo iš esmės įvertinti susidariusios situacijos. Kadangi, kaip matyti iš pirkimo–pardavimo sutarties, sudarytos 2002 m., ir pirkimo–pardavimo sutarties, sudarytos 2005 m., turinio, skiriasi šių sutarčių objektas, jų vertė bei byloje nesant 2011 m. pirkimo–pardavimo sutarties arba sąskaitos, pagal kurią UAB A1 Pareiškėjui išmokėjo 23691,84 Lt turto pardavimo ar kitokio perleidimo pajamų, Inspekcija šio mokesčio ginčo stadijoje negali įvertinti, pagal kurią iš minėtų sutarčių įsigyti objektai (metalos konstrukcijos) buvo parduoti šiai bendrovei. Todėl, Inspekcijos teigimu, yra tikslinga pavesti Panevėžio AVMI atlikti pakartotinį patikrinimą dalyje dėl tiesioginiu būdu apskaičiuoto mokėtino GPM už 2011 m. ir priimti naują sprendimą įvertinus Pareiškėjo pateiktą papildomą medžiagą.

Pareiškėjas nesutinka su Inspekcijos 2017-01-18 sprendimu Nr. 68-7 ir 2017-02-13 skunde atkreipia dėmesį į tai, jog Inspekcija, vertindama Pareiškėjo 2016-07-03 skundo argumentus, priėmė du skirtingus sprendimus: pirmiausia panaikino Panevėžio AVMI sprendimą ir pavedė atlikti pakartotinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą, antru sprendimu patvirtino Panevėžio AVMI 2016-06-09 sprendimą Nr. (36.9) FR0682-371 dalyje, o dalyje skyrė pakartotinį patikrinimą. Pareiškėjo įsitikinimu, Inspekcija, priimdama 2017-01-18 ir 2016-08-25 sprendimus, buvo nenuosekli, sau prieštaraujanti. Be to, patikrinimo metu tas pačias nustatytas faktines aplinkybes vertino skirtingai. Tai nėra suprantama Pareiškėjui, taip pat prieštarauja gero administravimo kriterijui bei teisingumo ir protingumo principams. Pareiškėjo nuomone, Inspekcija 2017-01-18 ir 2016-08-25 sprendimuose blaškosi tarp teismų praktikos pamiršdama, jog Pareiškėjas yra išdėstęs konkrečius, nuoseklius, aiškius prašymus ir reikalavimus.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į mokestinio ginčo eigą ir siekdamas nekartoti pastabose Panevėžio AVMI, 2016-07-03 skunde Inspekcijai bei 2016-09-16 skunde Komisijai pateiktų argumentų, teigia palaikantis savo anksčiau šioje mokestinio ginčo byloje institucijoms pateiktus argumentus ir prašo Komisijos juos įvertinti.

Dėl tiesioginiu būdu apskaičiuoto 1097,37 Eur GPM ir su juo susijusių sumų

Pareiškėjas skunde teigia nesutinkantis su šia sprendimo dalimi. Nurodo, jog patikrinimo metu Panevėžio AVMI nustatė, kad UAB A1, Pareiškėjui 2011 m. išmokėjusi 23691,84 Lt turto pardavimo ar kitokio perleidimo pajamų, GPM neišskaičiavo ir į valstybės biudžetą nesumokėjo. Patikrinimo metu minėto turto įsigijimo išlaidoms pagrįsti Pareiškėjas pateikė metalo konstrukcijų (pastolių) pirkimo–pardavimo sutartį, pagal kurią turtas buvo įsigytas Vokietijoje 2002 m. už 480,63 Lt. Nustatyta, kad Pareiškėjas metinėje pajamų deklaracijoje (forma GPM308) pateiktoje už 2011 m. deklaravo: turto pardavimo ar kitokio perleidimo nuosavybės pajamų sumą – 23691,84 Lt, bendrą turto įsigijimo kainos ir kitų su jo pardavimu ar kitokiu perleidimu nuosavybės susijusių išlaidų sumą – 24170 Lt.

Inspekcija 2017-01-18 sprendime teigia, jog „Pareiškėjas, siekdamas objektyviai ir per kuo trumpesnę laiką išspręsti ginčą, privalo laikytis ir MAĮ numatytų mokesčių mokėtojo pareigų. MAĮ 40 str. 2 punkte yra nurodyta, jog mokesčių mokėtojas privalo bendradarbiauti su mokesčių administratoriumi, vykdyti jo teisėtus nurodymus ir netrukdyti įgyvendinti įstatymų suteiktų teisių, t. y. mokesčių mokėtojas privalo visus prašomus dokumentus bei informaciją pateikti tiksliai ir laiku, priešingu atveju atsiranda trukdžių priimti sprendimą iš esmės ir yra vilkinamas procesas“. Pareiškėjo nuomone, būtent mokesčių administratorius vilkina mokestinio ginčo procesą, kas yra akivaizdu iš priimtų 2017-01-18 ir 2016-08-25 sprendimų. Pareiškėjas su pastabomis pateikė vokiečių kalba surašytą 2005-04-14 pirkimo–pardavimo sutarties (*Allgemeiner Kaufvertrag*) kopiją. Panevėžio AVMI, vadovaudamasi Mokestinių patikrinimų atlikimo, jų rezultatų įforminimo ir patvirtinimo taisyklių, patvirtintų Inspekcijos viršininko 2004-05-05 įsakymu Nr. VA-87, 114 punktu, dokumentų nevertino, nes jie nebuvo surašyti lietuvių kalba. Pareiškėjas atkreipia dėmesį į tai, jog tokia Panevėžio AVMI pozicija, kuomet Pareiškėjas, nežinodamas apie dokumento nevertinimą, apie tai yra informuojamas tik priimtame procesiniame dokumente, yra ydinga. Viso patikrinimo metu Pareiškėjas geranoriškai bendradarbiavo su mokesčių administratoriaus darbuotoja, teikė dokumentus, atsiliepdavo telefonu, paaiškino prašomas mokestines aplinkybes. Pareiškėjas nesislėpė nuo mokesčių administratoriaus, jo asmeniniai kontaktai buvo žinomi, todėl, jo nuomone, Panevėžio AVMI, turėdama 30 dienų sprendimo priėmimui, galėjo kreiptis į Pareiškėją (laišku; el. laišku; telefoniniu pokalbiu) ir įpareigoti Pareiškėją pateikti reikalaujamą dokumento vertimą.

Pareiškėjas, pateikdamas 2016-07-03 skundo argumentus, dokumentus bei tikėdamasis ginčo išsprendimo iš esmės, Inspekcijos 2016-08-25 sprendime nerado nei vieno motyvo ir argumento, kurio pagrindu būtų atsižvelgta (arba pateikti argumentai būtų atmesti) į mokesčių mokėtojo pateiktus įrodymus. Centrinis mokesčių administratorius šios ginčo dalies iš viso nenagrinėjo ir dėl jos nepasisakė, tačiau rezoliucine sprendimo dalimi skyrė atlikti pakartotinį patikrinimą.

Pareiškėjas skunde akcentuoja, jog pateiktose pastabose bei visuose pateiktuose skunduose jis laikosi tos pačios, nuoseklios ir nesikeičiančios pozicijos, jog Panevėžio AVMI neatsižvelgė į

tai, kad 2011 m. parduotos metalo konstrukcijos buvo įsigytos 2005-04-14 pagal pirkimo–pardavimo sutartį (*Allgemeiner Kaufvertrag*) už 7000 Eur. Pareiškėjas akcentuoja, jog pirkimo–pardavimo sutartis, sudaryta 2002 m., Panevėžio AVMI buvo pateikta per klaidą ir neapsižiūrėjimą. Pamačius klaidą, buvo pateikta su ginču susijusi 2005-04-14 pirkimo–pardavimo sutartis.

Pareiškėjas teigia, jog jam nėra suprantama, kas turi būti vertinama pakartotinio patikrinimo metu, jei Panevėžio AVMI buvo pateikta reikiama sutartis. Nėra suprantama ir tai, jog Inspekcija, turėdama įstatymų leidėjo jai suteiktas funkcijas privaloma tvarka nagrinėti mokestinius ginčus, negali iš esmės išspręsti šio ginčo. Pareiškėjas, apibendrindamas šiame skunde nurodytus motyvus, prašo ginčą šioje dalyje išnagrinėti iš esmės ir panaikinti Panevėžio AVMI ir Inspekcijos sprendimo dalis dėl apskaičiuoto 1097,37 Eur GPM, 430,42 Eur GPM delspinigių ir paskirtos 109 Eur GPM baudos.

Dėl netiesioginiu būdu apskaičiuoto 6973,76 Eur GPM ir su juo susijusių sumų

Pareiškėjas skunde teigia manantis, jog Panevėžio AVMI nepagrįstai nevertino gautos paskolos iš brolio A. T. (pagal tris skolos raštus, 2012 m. – 98900 Lt; 2013 m. – 45000 Lt). Akcentuoja, jog 6973,76 Eur GPM suma buvo apskaičiuota dėl to, kad išlaidos viršijo pajamas, nors Pareiškėjas teikė įrodymus, jog išlaidos buvo grindžiamos artimo šeimos nario brolio A. T. suteiktomis paskolomis.

Pareiškėjas atkreipia dėmesį į tai, jog jis nėra įgijęs reikiamo išsilavinimo ir teisininko / ekonomisto kvalifikacijos, todėl daugelį patikrinimo metu nustatytų aplinkybių atliko taip, kaip įprasta mūsų visuomenėje. Tai, kad reikia saugoti dokumentus, deklaruoti dovanas, būtinai pasirašyti su giminėmis ir draugais raštiškus dokumentus ir dar pranešti Inspekcijai, Pareiškėjui tapo žinoma mokestinio patikrinimo metu. Negalima teigti, jog visa atsakomybė dėl įstatymų nežinojimo privalo būti taikoma tik fiziniam asmeniui (Pareiškėjui). Nuolat besikeičianti teisinė informacija, keičiami ir papildomi mokesčių teisės aktai, į viešą erdvę nepatenkantys minėtų įstatymų pakeitimai / projektai / diskusijos, Pareiškėjo nuomone, blogina žmogaus teisę teisingai deklaruoti ir sumokėti mokesčius, o esant ginčui – į padorią teisinę gynybą.

Skunde nurodoma, jog ginčo atveju Pareiškėjas privalo objektyviais įrodymais pagrįsti tam tikrų aplinkybių buvimo faktą, kai esamus Pareiškėjo šeimos (giminės) santykius bandoma sutapatinti su svetimų žmonių civiliniais santykiais ir iš to išplaukiančiomis pasekmėmis. Realiai gyvenime paskolų / dovanų šeimoje niekas neįformina notarine tvarka, o neretai neįformina ir rašytine tvarka. Šeimos santykiai yra paremti abipusiu pasitikėjimu ir pagarba. Todėl Panevėžio AVMI netinkamai reikalauja pateikti skolų garantus, laidavimus, numatyti palūkanas ir pan. Inspekcija, atkartodama Panevėžio AVMI sprendimo argumentus, įrodomąją reikšmę teikia parašo egzistavimui, neatsižvelgdama į tai, jog pinigai buvo gauti iš brolio.

Pareiškėjas akcentuoja, jog Panevėžio AVMI buvo susipažinusi su banko sąskaitų išrašais, iš kurių galėjo susidaryti įspūdį apie mokesčių mokėtojo įpročius, didžiausias jo išlaidas. Minėtuose išrašuose nėra išlaidų kelionėms, brangiems restoranams ar kitoms prabangos prekėms, Pareiškėjas nėra įsigijęs brangios transporto priemonės. Patikrinimo metu teigiama apie gaunamas nelegalias pajamas, tačiau Pareiškėjas gyvena kaip vidutinis statistinis Lietuvos pilietis. Todėl, pasak Pareiškėjo, yra akivaizdu, jog jis, gaudamas paskolas iš artimųjų, jas naudoja racionaliai. Be to, Panevėžio AVMI pripažino 50 proc. statistinių išlaidų, matydama realią Pareiškėjo finansinę būklę.

Skunde nurodoma, jog gyvenime šeimų tradicijos yra paremtos pagalba artimam. Tai yra akivaizdu ir ginčus nagrinėjantiems teismams. Šioje mokestinėje byloje kertinis aspektas, nuo kurio priklauso Pareiškėjo mokestinių prievolių apimtis, yra tarp Pareiškėjo ir brolio susiklosčiusių santykių teisingas teisinis kvalifikavimas, jų turinio išdėstymas. LVAT yra konstatavęs, jog priimant sprendimą dėl mokestinio patikrinimo, būtina atsižvelgti į keletą kriterijų: mokestinio patikrinimo esmę, paisyti pačios mokestinio ginčo problematikos, reikalingus surinkti papildomus faktinius duomenis, padėsiančius priimti objektyvų bei visapusišką sprendimą mokestinėje byloje (LVAT 2007-11-29 nutartis adm. byloje Nr. A17-1086/2007). Be to, LVAT 2016-10-14 nutartyje adm. byloje Nr. A-684-575/2016 yra pažymėjęs, jog teismas tiki artimais giminystės ryšiais susijusių asmenų (šios nagrinėjamos bylos aspektu tėvų–vaikų) paaiškinimais. Tuo atveju, net jeigu teismai tiki ir pripažįsta, jog tarp artimų asmenų gali būti nepasirašytos sutartys, nedeklaruotos sumos, nenumatytos garantijos ir pan., Pareiškėjo nuomone, ir centrinis mokesčių administratorius

šioms paaiškinimams (įrodymams) turi teikti ypatingą reikšmę. Tokiu būdu Pareiškėjas teigia pakartotinai konstatuojantis, jog artimu giminystės ryšiu susietų asmenų santykiai yra paremti abipusiu pasitikėjimu ir pareiga.

Pareiškėjo teigimu, Inspekcija, būdama privaloma mokestinių ginčų nagrinėjimo institucija, neatlieka įstatymo leidėjo jai pavestų funkcijų. LVAT 2013-01-02 nutartyje adm. byloje Nr. A442-2805/2012 nurodė: „<...>, jog centrinis mokesčių administratorius, nagrinėdamas mokestinį ginčą ikiteismine tvarka, ne tik privalo laikytis formalių procesinių normų reikalavimų, bet ir turi garantuoti, kad nebus pažeisti fundamentalūs teisės principai, ypač užtikrinantys mokesčio mokėtojo teises, nors šie principai tiesiogiai nėra įtvirtinti mokestinių ginčų procesą reguliuojančiuose teisės aktuose“. MAĮ 9 straipsnyje įtvirtintas apmokestinimo aiškumo principas turi būti taikomas tiesiogine prasme, mokestiniai įstatymai turi būti aiškūs, nesikeičiantys. Mokestinio aiškumo principas reikalauja, jog mokestinės prievolės turinys, jos atsiradimo, vykdymo ir pasibaigimo tvarka bei pagrindai Lietuvos Respublikos mokesčių teisės aktuose būtų aiškiai apibrėžti, šio principo paskirtis yra apsaugoti teisėtus mokesčių mokėtojo lūkesčius bei interesus, t. y. mokėtojas iš teisės normų turi suprasti jam nustatytos mokestinės prievolės turinį, prievolės įvykdymo laiką, būdą, dydį. Šio principo pažeidimas sąlygoja tai, kad jeigu teisės aktų neaiškumai sutrukdė mokėtojui suvokti ir tinkamai įvykdyti mokestines prievoles, tai mokėtojas turi teisę reikalauti, kad visi neaiškumai būtų traktuojami jo naudai.

Pareiškėjo nuomone, Inspekcija 2017-01-18 ir 2016-08-25 sprendimuose blaškosi tarp teismų praktikos, pamiršdama, jog Pareiškėjas yra išdėstęs konkrečius, nuoseklius, aiškius prašymus ir reikalavimus. Pareiškėjas pateikė įrodymus, jog pinigus gavo iš Norvegijoje gyvenančio ir dirbančio brolio A. T. , tuo tarpu mokestiniame ginče pateikti įrodymai nebuvo vertinami įrodymai bei faktinės aplinkybės nebuvo nustatinėjamos.

Inspekcija, analizuodama A. T. (deklaravo išvykimą iš Lietuvos į Norvegiją nuo 2010-04-16 iki 2012-04-18 ir nuo 2012-04-23 iki 2013-03-29) paskolos Pareiškėjui suteikimo aplinkybes, nustatė, kad ant A. T. vardu surašytų skolos raštų nėra šio asmens parašų. Mokestinio patikrinimo metu valiutos keitimo faktą patvirtinantys dokumentai nebuvo pateikti. Taip pat Pareiškėjas nepateikė dokumentų, patvirtinančių faktinį piniginių lėšų pagal paskolos sutartis perdavimą. Pareiškėjas akcentuoja, jog negalima sutikti, kad šalims paskolos raštuose suformulavus nepakankamai tiksliai savo ketinimus, mokesčių administratorius įgyja nevaržomą teisę santykius, o kartu ir jų pagrindu gaunamų pajamų pobūdį, vertinti savo nuožiūra, visiškai nesiremdamas šalių paaiškinimais ir kitais įrodymais apie jų ketinimus ir tikrąją valią sudarant paskolos sutartis. Pareiškėjo nuomone, MAĮ 10 straipsnyje įtvirtintas turinio viršenybės prieš formą principas taikytinas ir tais atvejais, kai yra tam tikrų netikslumų dėl aplinkybių, kurių pagrindu gaunamos pajamos ir kurias mokesčių administratorius vertina pirmiausiai. Tokiu atveju mokesčių administratoriui yra numatyta pareiga atsižvelgti į teisinių santykių dalyvių veiklos tikrąjį turinį, o ne formalią išraišką. Viso ginčo metu Pareiškėjas teigė, jog artimųjų (šėimos narių) rate santykiai negali būti paremti Civilinio kodekso nuostatomis. Atsižvelgiant į šias teisės aiškinimo taisykles, kurių savo praktikoje laikosi ir LVAT (pavyzdžiui, 2010-01-25 sprendime adm. byloje Nr. A556-285/2010, 2011-09-15 nutartyje adm. byloje Nr. A442-2502/2011, 2015-03-02 nutartyje adm. byloje Nr. A690-556/2015 ir kt.), Pareiškėjo nuomone, turėjo būti vertinami įrodymai bei nustatinėjamos faktinės aplinkybės ir šioje bylos dalyje.

Skunde nurodoma, jog Inspekcija netyrė ir nesiaiškino, ar realiai brolis A. T. galėjo Pareiškėjui paskolinti pinigines lėšas. Sprendime buvo apsiribota tik tuo, jog nėra domenų apie pinigų pargabenimą į Lietuvą ir valiutos konvertavimą. Akcentuojama, jog Inspekcija, pakartotinai vertindama Pareiškėjo skundo argumentus, nesilaikė objektyvumo principo, t. y. nevertino iš brolio A. T. gautų paskolų mokestine ir finansine prasme, o būtent, ar Pareiškėjo brolis galėjo sukaupti ir paskolinti ginčo pinigines lėšas. Pareiškėjo brolis A. T. Norvegijoje pradėjo dirbti nuo 2005 m., išvykimą deklaravo vėliau. A. T. turi du suaugusius vaikus: Justę ir Tomą, kurių šeimos taip pat gyvena ir dirba Norvegijoje. Brolis Antanas užsienyje nėra įgijęs jokio nekilnojamojo turto, pažymoje „*SELVANGIVELSE*“ (vertimas – Pajamų mokesčio deklaracija) teigiama, jog iki 2010 m. A. T. yra įsigijęs tik automobilį ir kempingą. Be to, brolio darbo užmokestis visada buvo mokamas oficialiai. Pareiškėjas yra pateikęs duomenis apie gautas pajamas už 2010–2014 m., iš kurių matyti, jog brolio pajamos 2010 m. sudarė 178764 kronas, 2011 m. – 249944 kronas, 2012 m.

– 274637 kronas, 2013 m. – 178771 kronas, 2014 m. – 126983 kronas. Pagal Lietuvos banko skelbiamą statistiką 1 Eur santykis atitinka 9,30 Norvegijos kroną. T. y. pagal pateiktus duomenis brolis gavo virš 100000 Eur pajamas.

Skunde nurodoma, jog Pareiškėjo pajamos buvo vertintos nuo 2004 m., kas, Pareiškėjo nuomone, prieštarauja MAĮ 68 str. 1 dalies nuostatoms. Kiekvienam protingam ir sąžiningam asmeniui yra akivaizdu, kad dokumentai, senesni kaip 5 metai, gali būti tiesiog neišlikę. Lietuvos Respublikos teisės aktai neįpareigoja fizinių asmenų saugoti dokumentus daugiau kaip 5 metus, o reikalavimas pateikti juos už daugiau nei 10 metų yra nelogiškas ir neprotingas. Taip pat nėra aišku, kodėl ataskaitinis laikotarpis yra pasirinktas būtent 2004 m. Taip pat pateiktose mokestinio ginčo lentelėse, Pareiškėjo teigimu, yra logiškai nepaaiškinamų aplinkybių, pvz., 2004 m. Pareiškėjo balansas yra „minusinis“, tačiau jam 2005 m. yra suteikiama 100000 Lt paskola iš kredito įstaigos. Akivaizdu, jo kredito įstaiga neprisiims rizikos už pajamų neturintį asmenį, neteiks paskolos, žinodama, jog asmuo turi pajamų iš nežinomų šaltinių.

Pareiškėjas nurodo, jog Panevėžio AVMI visiškai perkėlė įrodinėjimo našą mokesčių mokėtojui. Be to, neįmanoma laikytis nustatytų ypač aukštų standartų pajamų ir išlaidų pagrindimui, t. y. iš Pareiškėjo reikalaujama to, kas neįmanoma: pateikti dokumentus už daugiau nei 5 metus, reikalaujama iš artimųjų (brolio) notarinių sutarčių / deklaracijų; numatyti skolų garantus ir palūkanas. Pareiškėjo įsitikinimu, mokesčių administratorius turi padėti mokesčių mokėtojui naudotis teisėmis, dalyvauti mokestinio patikrinimo procese ir vykdyti pareigas (MAĮ 27 str. 1 d. 5 punktas, 36 straipsnis). Todėl reikalavimas pateikti dokumentus už daugiau kaip 5 metus yra suprantamas kaip Pareiškėjo teisės teikti įrodymus, susijusius su mokestinio ginčo dalyku, apribojimas.

Skunde akcentuojama, jog mokesčių administratoriaus pozicija dėl Pareiškėjo gautos paskolos iš brolio yra nenuosekli, išvados prieštaringos. Inspekcija 2016-08-25 sprendimu skiria pakartotinį patikrinimą, o 2017-01-18 sprendime patvirtina patikrinimo metu nustatytas faktines aplinkybes (dėl kurių prieš tai skyrė pakartotinį patikrinimą). 2016-08-25 sprendime bandoma vertinti realų paskolų suteikimą, o 2017-01-18 sprendime ši faktinė aplinkybė mokesčių administratoriui tampa teisiškai nereikšminga. Nagrinėjamu atveju mokesčių administratorius nesiėmė priemonių patikrinti Pareiškėjo pateiktos versijos, kuri nuosekliai buvo dėstoma visuose skunduose.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į visus šio skundo argumentus, ankstesnius skundus bei vadovaudamasis MAĮ 155 str. 4 d. 2 punktu, prašo panaikinti Inspekcijos 2017-01-18 sprendimą Nr. 68-7.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), įvertinusi mokestinio ginčo bylos medžiagą, konstatuoja, jog Pareiškėjo 2017-02-13 skundas netenkintinas, ginčijamas Inspekcijos 2017-01-18 sprendimas Nr. 68-7 tvirtintinas.

Ginčas šioje byloje kilo dėl nurodymų Pareiškėjui sumokėti į biudžetą 6973,76 Eur GPM mokesčių administratoriui konstatavus, jog Pareiškėjo 2012 ir 2014 m. patirtos išlaidos viršijo juridinę galią turinčiais dokumentais pagrįstas pajamas 152302 Lt (2012 m. – 129331 Lt, 2014 m. – 22971 Lt), t. y. Pareiškėjas tikrintuoju 2011-01-01–2014-12-31 laikotarpiu gavo kitų pajamų, kurių mokesčių įstatymų nustatyta tvarka nedeklaravo, nuo kurių neapskaičiavo ir nesumokėjo į biudžetą GPM, taip pat dėl nurodymų Pareiškėjui sumokėti į biudžetą 1097,37 Eur GPM mokesčių administratoriui nustačius, jog Pareiškėjas 2011 m. neteisingai deklaravo GPM apmokestinamą pajamų sumą.

Pažymėtina, kad Pareiškėjas iš esmės neginčija Inspekcijos sprendimo, Panevėžio AVMI patikrinimo akto bei sprendimo dėl patikrinimo akto tvirtinimo aprašomosiose dalyse (ir šio Komisijos sprendimo nustatomojoje dalyje) detaliam aprašytų faktinių ginčo aplinkybių, nepateikia argumentų, jog mokesčių administratorius neteisingai taikė mokesčių administratorių įformintuose procesiniuose dokumentuose išsamiai nurodytas MAĮ 70 str. 1 dalies, Taisyklių, ginčo teisinius santykius reglamentuojančias GPMĮ nuostatas, dėl ko Komisija iš naujo jų neatkartoja, taip pat neišdėsto argumentų dėl aritmetinio mokesčių apskaičiavimo, tačiau nesutinka su mokesčių administratoriaus nustatytų faktinių aplinkybių teisiniu vertinimu ir pateikia konkrečius nesutikimo su ginčijamu Inspekcijos sprendimu motyvus. Atsižvelgdama į tai, kad mokestinio ginčo dalyką

apsprendžia pareikšti konkretūs ir aiškūs mokesčių mokėtojo reikalavimai, nagrinėjama atveju Komisija sprendime pasisakys dėl centrinio mokesčių administratoriaus sprendimo pagrįstumo atsižvelgdama į Pareiškėjo skunde nurodytus bei mokestinio ginčo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu Pareiškėjo akcentuotus nesutikimo su ginčijamu mokesčių administratoriaus sprendimu motyvus ir reikalavimus.

Dėl Pareiškėjui už 2011 m. pagal GPMĮ nuostatas (tiesioginiu būdu) apskaičiuoto 1097,37 Eur GPM ir su juo susijusių sumų

Iš bylos medžiagos matyti, jog Pareiškėjas metinėje pajamų deklaracijoje (forma GPM308), pateiktoje už 2011 m., deklaravo turto pardavimo ar kitokio perleidimo nuosavybėn pajamų sumą – 23691,84 Lt, bendrą turto įsigijimo kainos ir kitų su jo pardavimu ar kitokiu perleidimu nuosavybėn susijusių išlaidų sumą – 24170 Lt. Kaip nustatė mokesčių administratorius pagal trečiųjų asmenų Inspekcijai pateiktus duomenis, 23691,84 Lt Pareiškėjui 2011 m. išmokėjusi UAB A1, GPM neišskaičiavo ir į valstybės biudžetą nesumokėjo. Patikrinimo metu minėto turto įsigijimo išlaidoms pagrįsti Pareiškėjas pateikė metalo konstrukcijų (pastolių) pirkimo ir pardavimo sutartį, pagal kurią turtas buvo įsigytas Vokietijoje 2002 m. už 480,63 Lt.

Patikrinimo metu pagal Pareiškėjo pateiktus dokumentus mokesčių administratorius nustatė, kad 2011 m. turto pardavimo ar kitokio perleidimo nuosavybėn pajamų suma sudarė 31691,84 Lt (23691,84 Lt (pajamų, gautų iš UAB A1, suma) + 8000 Lt (pagal Pareiškėjo pateiktas sutartis už skaldytas malkas gauta pajamų suma), bendra turto įsigijimo kainos ir kitų su jo pardavimu ar kitokiu perleidimu nuosavybėn susijusių išlaidų suma – 480,63 Lt, neapmokestinamų pajamų suma – 8000 Lt, bendra apmokestinamų pajamų suma – 23211,21 Lt. Vadovaudamasis GPMĮ 6, 17, 22 ir 25 straipsnių nuostatomis bei įvertinęs pagal metinę pajamų deklaraciją (forma GPM308) Pareiškėjui už 2011 m. grąžintiną 41 Lt GPM sumą, mokesčių administratorius Pareiškėjui apskaičiavo mokėtiną 3789 Lt (1097,37 Eur) GPM.

Taigi, kaip matyti iš Panevėžio AVMI surašyto patikrinimo akto, mokesčių administratorius patikrinimo metu 2011 m. turto įsigijimo išlaidų sumą nustatė pagal paties Pareiškėjo pateiktą dokumentą – 2012-03-13 sutartį. Tačiau Pareiškėjas, teikdamas pastabas dėl patikrinimo akto, jau nurodė, jog jam nėra aišku, kodėl Panevėžio AVMI neatsižvelgė į tai, jog 2011 m. UAB A1 parduotos metalo konstrukcijos buvo įsigytos 2005-04-14 pagal pirkimo ir pardavimo sutartį (*Allgemeiner Kaufvertrag*) už 7000 Eur ir pateikė vokiečių kalba įformintos 2005-04-14 sutarties kopiją. Pareiškėjas taip pat teigė, kad 2012 m. Utenos AVMI pateikė GPM308 deklaraciją už 2011 m., kurioje buvo deklaruota metalo konstrukcijų pirkimo suma ir buvo pateikti pirkimo dokumentai.

Iš bylos medžiagos matyti, jog Panevėžio AVMI, patikrinusi Valstybinės mokesčių inspekcijos turimus duomenis, nenustatė, jog prie Pareiškėjo 2012-06-29 pateiktos metinės pajamų deklaracijos (forma GPM308) už 2011 m. būtų pateikti papildomi dokumentai, kaip kad pastabose tvirtino Pareiškėjas. Pažymėtina, jog 2016-07-03 skunde Inspekcijai dėl Panevėžio AVMI 2016-06-09 sprendimo Pareiškėjas tepažymėjo tik tokių dokumentų turėjimo faktą. Iš bylos medžiagos taip pat matyti, jog Panevėžio AVMI, atsižvelgusi į tai, jog jai pateikta 2005 m. pirkimo ir pardavimo sutartis buvo sudaryta ne valstybine kalba, o jos vertimas nepateiktas, vadovaudamasi Mokestinių patikrinimų atlikimo, jų rezultatų įforminimo ir patvirtinimo taisyklių, patvirtintų Inspekcijos viršininko 2004-05-05 įsakymu Nr. VA-87 „Dėl mokestinių patikrinimų atlikimo, jų rezultatų įforminimo ir patvirtinimo taisyklių patvirtinimo“, 114 punktu, šios sutarties nevertino.

Pareiškėjas 2005 m. pirkimo ir pardavimo sutarties kopiją bei šios sutarties vertimą į lietuvių kalbą su skundu pateikė tik Inspekcijai, kuri, atsižvelgusi į Pareiškėjo skundo argumentus bei įvertinusi Pareiškėjo kartu su skundu pateiktus papildomus dokumentus, ginčijamu sprendimu pavedė Panevėžio AVMI atlikti pakartotinį patikrinimą dalyje dėl tiesioginiu būdu apskaičiuoto mokėtino GPM už 2011 m. ir, įvertinus Pareiškėjo pateiktą papildomą medžiagą, priimti naują sprendimą. Inspekcijos teigimu, Panevėžio AVMI negalėjo iš esmės įvertinti susidariusios situacijos, nes skiriasi Pareiškėjo mokesčių administratoriui teiktų 2002 ir 2005 m. sudarytų sutarčių objektas, jų vertė, taip pat byloje nėra 2011 m. pirkimo ir pardavimo sutarties arba sąskaitos, pagal kurią UAB A1 Pareiškėjui išmokėjo 23691,84 Lt turto pardavimo ar kitokio

perleidimo pajamas ir todėl Inspekcija šioje ginčo stadijoje negali įvertinti, pagal kurią iš minėtų sutarčių įsigyti objektai (metalo konstrukcijos) buvo parduoti UAB A1.

Pareiškėjas, nesutikdamas su priimtu Inspekcijos sprendimu šioje ginčo dalyje, skunde Komisijai bei ginčo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu akcentavo, jog pirkimo ir pardavimo sutartis, sudaryta 2002 m., Panevėžio AVMI buvo pateikta per klaidą ir neapsižiūrėjimą. Pamačius klaidą, buvo pateikta su ginču susijusi 2005-04-14 pirkimo ir pardavimo sutartis. Pareiškėjas teigia, jog jam nėra suprantama, kas turi būti vertinama pakartotinio patikrinimo metu, nes Panevėžio AVMI buvo pateikta reikiama sutartis, kodėl Inspekcija, nagrinėdama mokestinį ginčą, negali išspręsti šio ginčo iš esmės. Pareiškėjas prašo ginčą šioje dalyje išnagrinėti iš esmės ir Inspekcijos sprendimą šioje dalyje panaikinti.

Nagrinėjant šį mokestinį ginčą svarbu pažymėti, jog skundžiamas Inspekcijos 2017-01-18 sprendimas Nr. 68-7 yra priimtas iš naujo išnagrinėjus Pareiškėjo 2016-07-03 skundą dėl Panevėžio AVMI 2016-06-09 sprendimo Nr. (36.9) FR0682-371, nes Komisija 2016-11-28 sprendimu Nr. S-255 (7-213/2016) panaikino ankstesnį Inspekcijos 2016-08-25 sprendimą Nr. 68-230 sprendimą ir Pareiškėjo skundą perdavė centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo. Komisija minėtame sprendime konstatavo, kad Pareiškėjas Inspekcijai pateikė papildomus dokumentus dėl GPM apskaičiavimo už 2011 m., kurių Inspekcija nepagrįstai nevertino ir nepasisakė dėl Pareiškėjo skundo motyvų ir papildomų įrodymų pagrįstumo. Todėl Inspekcijos sprendimas šioje ginčo dalyje buvo panaikintinas kaip neteisėtas ir Inspekcijai pavesta Pareiškėjo skundą nagrinėti iš naujo mokestinio ginčo apimtimi atsakant į Pareiškėjo teikiamus argumentus ir įvertinant papildomai pateiktus dokumentus. Pažymėtina, jog abi mokestinio ginčo šalys – Pareiškėjas ir Inspekcija nurodytojo Komisijos sprendimo teismui neskundė, todėl jis, vadovaujantis MAĮ 158 straipsnio nuostatomis, tapo vykdytinu.

Iš bylos medžiagos matyti, jog Inspekcija, vydydama Komisijos sprendimą, iš naujo išnagrinėjo Pareiškėjo 2016-07-03 skundą ir aptariamoje ginčo dalyje jai MAĮ 154 str. 4 dalyje (2015-06-25 įstatymo Nr. XII-1897 redakcija, galiojanti nuo 2016-01-01) suteiktų įgalinimų ribose panaikino Panevėžio AVMI sprendimą ir pavedė jai atlikti pakartotinį patikrinimą bei priimti naują sprendimą. Pažymėtina, jog MAĮ 154 str. 4 d. 5 punkte numatytos centrinio mokesčių administratoriaus teisės pavesti vietos mokesčių administratoriui atlikti pakartotinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą paskirtis – pašalinti aplinkybes, kurios trukdo priimti teisėtą bei pagrįstą sprendimą dėl kilusio mokestinio ginčo. Paprastai pagrindas priimti tokį sprendimą atsiranda, kai vietos mokesčių administratorius nepilnai, nevisapusiškai ir neobjektyviai yra ištyręs bei nustatęs visas reikšmingas faktines aplinkybes ir (arba) kai yra padaryta esminių procesinių teisės normų pažeidimų, kurių negalima pašalinti kitu būdu, kaip tik pakartojus iš naujo atitinkamas administracines procedūras (LVAT 2010-10-18 nutartis adm. byloje Nr. A438-1146/2010). Sprendimas pavesti vietos mokesčių administratoriui atlikti pakartotinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą gali būti priimtas ne tik tais atvejais, kai būtina surinkti papildomų duomenų, bet ir tais atvejais, kai būtina pašalinti mokesčių apskaičiavimą, mokėjimą ir mokesčių administravimą reguliuojančių teisės normų pažeidimus, kuomet tokių teisės normų pažeidimų pašalinimas negalimas be pavedimo atlikti pakartotinį patikrinimą (LVAT 2013-01-02 nutartis adm. byloje Nr. A442-2805/2012).

Iš bylos medžiagos matyti, jog Inspekcija, priimdama sprendimą dėl pakartotinio Pareiškėjo mokestinio patikrinimo šioje ginčo dalyje, nurodė, jog skiriasi Pareiškėjo mokesčių administratoriui teiktų 2002 ir 2005 m. sudarytų sutarčių objektas, jų vertė, taip pat byloje nėra 2011 m. pirkimo ir pardavimo sutarties arba sąskaitos, pagal kurią UAB A1 Pareiškėjui išmokėjo 23691,84 Lt turto pardavimo ar kitokio perleidimo pajamas ir todėl Inspekcija negali įvertinti, pagal kurią iš minėtų sutarčių įsigyti objektai (metalo konstrukcijos) buvo parduoti UAB A1. Komisijos vertinimu, priimto Inspekcijos sprendimo siekis – visapusiškas ir objektyvus ginčo išnagrinėjimas, nes tik nustačius visas bylai reikšmingas faktines aplinkybes ir tinkamai jas įvertinus yra galimas teisingas teisinis ginčo santykių įvertinimas.

Apibendrinusi aukščiau nurodytas aplinkybes Komisija konstatuoja, kad Inspekcija MAĮ 154 str. 4 d. 5 punkto pagrindu, matydama egzistuojantį poreikį gauti papildomus faktinius duomenis (kaip minėta, Pareiškėjas nepateikė 2011 m. sutarties arba sąskaitos, pagal kurią UAB A1 išmokėjo jam turto pardavimo pajamas, taigi, net nėra aišku, koks turtas buvo parduotas ir

pagal kurią Pareiškėjo pateiktą sutartį (2002 ar 2005 m.) jis buvo įsigytas) bei po to atlikti įrodymų vertinimą, teisėtai panaikino Panevėžio AVMI sprendimą ir pavedė atlikti pakartotinį Pareiškėjo patikrinimą bei priimti naują sprendimą ir tam dėl aukščiau nurodytų priežasčių buvo pakankamas pagrindas. Todėl ginčijamas centrinio mokesčių administratoriaus sprendimas šioje ginčo dalyje tvirtintinas.

Dėl pagal MAĮ 70 straipsnio nuostatas Pareiškėjui apskaičiuoto 6973,76 Eur GPM ir su juo susijusių sumų

Mokestinis ginčas tarp šalių šioje ginčo dalyje yra kilęs dėl to, ar mokesčių administratorius mokestinio patikrinimo metu pagrįstai konstatavo, jog Pareiškėjas realiais pajamų šaltiniais nepagrindė 2012 m. patirtų 129331 Lt išlaidų bei 2014 m. patirtų 22971 L išlaidų. Iš bylos medžiagos matyti, jog Pareiškėjas kaip vieną iš pajamų, kurias jis tikrinamuoju laikotarpiu panaudojo išlaidoms padengti, šaltinių nurodė jam fizinių asmenų paskolintas pinigines lėšas: iš R. J. 2014-08-16 gautus 48000 Lt, iš A. T. (Pareiškėjo brolio) 2012-06-26 gautus 49900 Lt, 2012-10-13 gautus 49000 Lt, 2013-02-19 gautus 45000 Lt, iš R. V. 2014-10-02 gautus 45000 Lt, kurių mokesčių administratorius nepripažino realiai gautomis.

Taigi įrodinėjimo dalykas šioje ginčo dalyje yra aplinkybė, ar Pareiškėjas gavo ar negavo ginčo pajamas, mokesčių administratoriaus pripažintas kaip nepagrįstas. Komisija nurodo, jog dėl įrodymų vertinimo, kai, remiantis įvairiais civiliniais sandoriais, įrodinėjamas (grindžiamas) mokesčių mokėtojo gautų pajamų realumas, LVAT 2007-03-15 nutartyje adm. byloje Nr. A17-301/2007, publikuotoje „Administracinė jurisprudencija“, 2007, Nr. 11, yra išaiškinęs, jog *įrodinėjimo dalykas* šiuo atveju yra aplinkybės, ar pinigų sumos mokesčių mokėtojui realiai buvo ar nebuvo perduotos, t. y. gautos ar negautos pajamos. Šios aplinkybės turėtų būti įrodinėjamos tiesioginiais įrodymais, iš kurių galima daryti vienareikšmę išvadą apie įrodinėjimo dalyką sudarančias aplinkybes (pavyzdžiui: mokėjimo pavedimai, patvirtinantys lėšų judėjimą; asmenų, iš kurių pajamos neva gautos, paaiškinimai apie tai, kad lėšos perduotos ar neperduotos; kitų liudytojų, galinčių patvirtinti ar paneigti lėšų perdavimą, parodymai). Įstatymas nedraudžia įrodinėti ir netiesioginiais įrodymais, t. y. įrodymais, daugiareikšmiai susijusiais su įrodinėjimo dalyką sudarančiomis aplinkybėmis (pavyzdžiui: įrodymai apie tai, kokiomis lėšomis galėjo disponuoti asmuo, iš kurio galėjo būti gautos pajamos; įrodymai apie gautų lėšų panaudojimo aplinkybes ir pan.). Tokio pobūdžio bylose išvada apie tai, kad mokesčių mokėtojas nepagrindė pajamų, neturėtų būti daroma vien netiesioginių įrodymų pagrindu (pavyzdžiui, įrodymai apie tai, kad paskolos davėjas neturėjo teisėtų pajamų). Tokios praktikos LVAT laikėsi ir priimdamas vėlesnes nutartis: 2011-02-04 adm. byloje Nr. A438-201/2011, 2011-04-01 adm. byloje Nr. A438-953/2011, 2011-09-15 adm. byloje Nr. A442-2502/2011, 2015-02-10 adm. byloje Nr. (e)A-110-438/2015, 2015-03-02 adm. byloje Nr. A690-556/2015 ir kt.

Atsižvelgiant į išdėstytas LVAT praktikos nuostatas šioje ginčo dalyje ir yra vertinami byloje surinkti įrodymai bei nustatytos faktinės aplinkybės. Sprendžiant dėl Inspekcijos sprendimo teisėtumo bei pagrįstumo, t. y. realiai negautų Pareiškėjos ginčo pajamų, vertintina, ar mokesčių administratoriaus turimi bei pateikti įrodymai yra pakankami priimtam sprendimui pagrįsti, ar vis dėlto iš mokesčių mokėtojo pusės buvo pateikti kitokie faktiniai duomenys (ginčo išlaidos pagrįstos realiomis pajamomis), kurie paneigia apskaičiuotą mokestį bei su juo susijusias sumas.

Pareiškėjas skunde Komisijai pateikia argumentus tik dėl iš brolio A. T. gautų paskolų ir, kaip matyti iš bylos medžiagos, savo poziciją grindžia 2012-06-26, 2012-10-13, 2013-02-19 surašytais skolos raštais, A. T. 2016-05-05 rašytiniu patvirtinimu apie piniginių lėšų broliui skolinimą, norvegų kalba įformintais dokumentais, kurie, kaip tvirtina Pareiškėjas, pagrindžia A. T. 2010–2014 m. Norvegijoje gautų pajamų dydį. Byloje taip pat nustatyta, jog mokesčių administratorius nepripažino Pareiškėjo realiai gautomis pajamomis iš R. J. pagal 2014-08-16 skolos raštą gautų 48000 Lt, taip pat iš R. V. pagal 2014-10-02 skolos raštą gautų 45000 Lt lėšų grynaisiais. Savo poziciją dėl piniginių lėšų iš šių dviejų asmenų skolinimosi Pareiškėjas ginčo byloje grindžia nurodytaisiais skolų raštais bei šių asmenų tvirtinimais apie lėšų skolinimą Pareiškėjui. Pasisakydama dėl Pareiškėjo akcentuojamų įrodymų, Komisija pažymi, jog ginče aptariamai Pareiškėjo pateikti skolos raštai yra surašyti ir pasirašyti paties Pareiškėjo („aš, R. T. <...> skolinuosi iš savo brolio A. T. 49000 Lt <...>“), juose nėra nei A. T. , R. J. ar R. V. parašų, nei

patvirtinimų apie piniginių lėšų skolinimą, perdavimą ar pan. Todėl atmestini kaip nepagrįsti Pareiškėjo skunde dėstomi argumentai dėl to, jog šalims paskolos raštuose suformulavus nepakankamai tiksliai savo ketinimus, mokesčių administratorius neįgyja teisės santykius, o kartu ir jų pagrindu gaunamų pajamų pobūdį vertinti savo nuožiūra, nesiremdamas šalių paaiškinimais ir kitais įrodymais apie šalių ketinimus ir tikrąją valią sudarant paskolos sutartis, nes, kaip matyti iš byloje aptariamų skolos raštelių, juose niekaip nėra išreikšta kitos paskolos sandorio šalies – paskolos davėjo valia. Rašteliuose nėra numatytos palūkanos, paskolų gražinimo užtikrinimo priemonės (byloje taip pat nėra pateikta duomenų, kad šių paskolų gražinimas būtų užtikrintas užtikrinimo priemonėmis), visos tariamos paskolos teiktos iki 50000 Lt. Iš nurodytųjų skolos raštelių matyti, jog pasiskolintas pinigines lėšas Pareiškėjas įsipareigojo broliui gražinti iki 2015-12-23 (pagal 2012-06-26 skolos raštą), iki 2016-12-31 (pagal 2012-10-13 skolos raštelį), arba pareikalavus per 20 dienų (pagal 2013-02-19 skolos raštą), tačiau, kaip tvirtino Pareiškėjas mokestinio ginčo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu, pasiskolintų piniginių lėšų broliui jis nėra gražinęs. Ant 2014-10-02 skolos rašto, kuriuo neva įformintas piniginių lėšų skolinimasis iš R. V., yra paties Pareiškėjo pasirašytas įrašas, kad jis pinigus yra gražinęs 2015-01-27, tuo tarpu R. V. mokesčių administratoriui pateiktame 2016-03-23 paaiškinime yra nurodžiusi, jog pinigai paaiškinimo surašymo dieną dar negražinti. Taigi Pareiškėjas, būdamas skolingas, kaip jis pats įrodinėja, ženklią grynųjų pinigų sumą broliui bei kitiems asmenims, tikrinamuoju laikotarpiu (2011–2014 m.) patyrė ne tik vartojimo išlaidas, bet ir nuolat sudarinėjo nekilnojamojo turto pirkimo sandorius (patyrė ženklias turto įsigijimo išlaidas), apmokėjo UAB „R1“ išlaidas pagal avansines apyskaitas (Pareiškėjo pajamų ir išlaidų balansas už 2011–2014 m., patikrinimo akto priedas). A. T. vardu surašytas 2016-05-05 patvirtinimas, R. J. 2016-05-06 paaiškinimas apie piniginių lėšų Pareiškėjui skolinimą, atsižvelgiant į šių raštų pateikimo mokesčių administratoriui momentą – pateikti mokesčių administratoriui su Pareiškėjo pastabomis dėl patikrinimo akto, į aplinkybę, jog juose dėstomų teiginių apie piniginių lėšų skolinimą Pareiškėjui nepatvirtina jokia kita byloje esanti objektyvi informacija (duomenys), vertintini tik kaip surašyti siekiant padėti Pareiškėjui suformuoti gynybinę poziciją tam, kad išvengtų GPM neapmokestintų pajamų apmokestinimo.

Pareiškėjo skunde dėstomi argumentai ir įrodinėjamos aplinkybės, susijusios su brolio A. T. Norvegijoje 2010–2014 m. gautų pajamų dydžiu, jo šeimos narių skaičiumi, nuosavybės teise turimu turtu, nesant *jokių objektyvių duomenų, patvirtinančių ginčo piniginių lėšų realų perdavimą Pareiškėjui*, Komisijos vertinimu, nepagrindžia šiame mokestiniame ginče Pareiškėjo įrodinėjamos aplinkybės, jog jis grynaisiais pinigais Lietuvoje (Pareiškėjas teigė, jog pinigus brolis perdavė atvykęs į Lietuvą) pasiskolino iš brolio ginče aptariamas sumas. Juolab kad mokesčių administratorius Pareiškėjo mokestinio patikrinimo metu nustatė, jog A. T., Gyventojų registro duomenimis, deklaravęs išvykimą iš Lietuvos į Norvegiją nuo 2010-04-16 iki 2012-04-18 ir nuo 2012-04-23 iki 2013-03-29, atvykimų į Lietuvą metu nėra deklaravęs grynųjų pinigų įvežimo muitinės įstaigose (Muitinės informacinių sistemų centro 2016-03-23 raštas Nr. (11.1)IS-484), kaip tai numato 2005-10-26 Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1889/2005 dėl grynųjų pinigų, įvežamų į Bendriją ar išvežamų iš jos, kontrolės nuostatos (tokią prievolę pagal šio reglamento 3 str. 1 dalį turi fizinis asmuo, atvykstantis į Bendriją ir gabenantis grynuosius pinigus, kurių vertė ne mažesnė kaip 10000 Eur).

Pasisakydama šiuo mokestinio ginčo aspektu Komisija pažymi, jog MAĮ nuo 2013-01-01 (2012-06-19 įstatymo Nr. XI-2078 redakcija) buvo papildytas 42¹ straipsniu, nustačiusi nuolatiniais Lietuvos gyventojams pareigą pateikti Inspekcijai informaciją apie jų sudarytus sandorius, kurie atitinka visas šias sąlygas: 1) gyventojas pagal sudarytus sandorius gauna lėšų (įskaitant pasiskolintas) iš fizinių arba užsienio juridinių asmenų; 2) asmens gyventojui per vienus kalendorinius metus grynaisiais pinigais sumokėta suma pagal vieną sandorį arba pagal keletą su tuo pačiu asmeniu sudarytų sandorių viršija penkiasdešimt tūkstančių litų; 3) sandoriai nėra notarinės formos; 4) gyventojas pagal sandorius negauna pajamų, kurios mokesčių administratoriui yra deklaruotos kitų mokesčių įstatymų nustatyta tvarka, bet ir tokios informacijos nepateikimo pasekmės – *jeigu gyventojas centrinio mokesčių administratoriaus nustatyta tvarka ir terminais šio straipsnio 1 dalyje nurodytos informacijos nepateikė, tokiais sandoriais negali būti pagrindžiami jo turto įsigijimo ir pajamų gavimo šaltiniai* (nurodytojo straipsnio 3 dalis). Inspekcijos viršininkas

2012-10-11 įsakymu Nr. VA-92 „Dėl nuolatinio Lietuvos gyventojų pranešimo apie sudarytus sandorius PRC907 formos, papildomo lapo PRC907P formos bei jos pildymo ir pateikimo taisyklių patvirtinimo“ patvirtino Nuolatinio Lietuvos gyventojų pranešimo apie sudarytus sandorius PRC907 formą, papildomą lapo PRC907P formą, šių formų pildymo ir pateikimo taisykles, nustatė, kad PRC907 forma naudojama teikiant informaciją apie 2012 m. ir vėlesniais metais sudarytus sandorius. Taigi, atsižvelgiant į nurodytą teisinį reglamentavimą, į ginčo byloje nustatytas aplinkybes, jog Pareiškėjas turėjo pareigą pateikti mokesčių administratoriui informaciją apie ginče aptariamas su broliu A. T. pasirašytas 2012-06-26 ir 2012-10-13 paskolos sutartis (sandoriai atitiko visas MAĮ įtvirtintas sąlygas), jog PRC907 formos mokesčių administratoriui Pareiškėjas nepateikė, darytina išvada, jog vien šių aplinkybių konstatavimas yra pakankamas pagrindas nepripažinti Pareiškėjo su broliu 2012 m. įformintų paskolos sutarčių kaip sandorių, pagrindžiančio Pareiškėjo 2012 m. gautų 98900 Lt pajamų šaltinį.

Dėl Pareiškėjo iš R. V. gautų piniginių lėšų vertinimo šiame mokestiniame ginče papildomai pažymėtina, jog mokesčių administratorius Pareiškėjo patikrinimo metu nustatė, kad ji neturėjo finansinių galimybių paskolinti Pareiškėjui 2014-10-02 skolos rašte nurodytos grynujų pinigų sumos, nes jos pačios patirtos išlaidos viršijo oficialiai gautas pajamas. Versiją apie paskolintų piniginių lėšų gavimą dovanų iš tėvo (mirusio 2009 m.) patvirtina tik R. V. ir jos mamos O. V. tvirtinimai (2016-04-14 patvirtinimas, pateiktas mokesčių administratoriui su pastabomis dėl patikrinimo akto tvirtinimo) apie piniginių lėšų dovanojimą. R. V. tvirtinimai, jog ji 2014 m. paskolino Pareiškėjui sutaupyta ir iki 2009 m. dovanų iš tėvo gautas pinigines lėšas, kurios, kaip ji nurodė paaiškinime, 2016 m. dar nebuvo gražintos, esant mokesčių administratoriaus konstatuotai aplinkybei, jog jos pačios gaunamų pajamų neužteko pačios vartojimo išlaidoms padengti, kelia pagrįstų abejonių ginčo paskolos realumu.

Įvertinus aukščiau šiame sprendime aprašytų aplinkybių, keliančių pagrįstų abejonių ginče aptariamų paskolos sandorių sudarymo ir vykdymo realumu, visumą bei byloje nesant jokių objektyvių įrodymų, jog A. T., R. J. ir R. V. grynaisiais pinigais pagal skolos raštus perdavė Pareiškėjui 236900 Lt piniginių lėšų sumą, darytina išvada, jog mokesčių administratorius pagrįstai nepripažino šių raštų pagrindu Pareiškėjui neva paskolintų lėšų jo 2012, 2013 ir 2014 m. gautų pajamų šaltiniais.

Komisija, atsižvelgdama į aukščiau aprašytas aplinkybes, daro išvadą, jog vien tik paprasta rašytine forma surašytų skolų raštų, kaip formalių įrodymų, pateikimas mokesčių administratoriui *per se* negali būti pripažįstamas tinkamu realaus piniginių lėšų perdavimo ir gavimo fakto pagrindimu. Pareiškėjas nei mokestinio patikrinimo, nei skundo nagrinėjimo metu nenurodė aplinkybių, nepateikė jokių objektyvių įrodymų dėl realaus piniginių lėšų perdavimo, apsiribodamas tik abstrakčiais teiginiais apie šių piniginių lėšų gavimą. Todėl Pareiškėjo pateikti skolų raštai, paties Pareiškėjo, su juo susijusių fizinių asmenų (brolio A. T., pusbrolio R. J., Pareiškėjo valdomos bendrovės UAB „R1“ buhalterės R. V.) paaiškinimai dėl savo nepakankamumo, prieštaravimo ir abstraktumo negali paneigti mokesčių administratoriaus nustatytomis faktinėmis aplinkybėmis pagrįstos pozicijos, jog Pareiškėjo tikrinamuoju laikotarpiu patirtos išlaidos negali būti grindžiamos jo iš ginčo byloje minimų fizinių asmenų gautomis paskolintomis lėšomis. Taigi mokesčių administratorius, vertindamas Pareiškėjo tikrinamojo laikotarpio pajamas bei išlaidas, pagrįstai neatsižvelgė į sudarytus paskolų sandorius, o pajamas, kuriomis Pareiškėjas faktiškai disponavo, pripažino Pareiškėjo gautomis kitomis pajamomis, kurių pastarasis mokesčių įstatymų nustatyta tvarka nedeklaravo ir nuo kurių neapskaičiavo bei nesumokėjo į biudžetą GPM.

Pareiškėjas skunde teikia argumentus dėl MAĮ 68 str. 1 dalies nuostatų pažeidimo. Pagal MAĮ 68 str. 1 dalį (2015-06-25 įstatymo Nr. XII-1897 redakcija, galiojanti nuo 2016-01-01.), jeigu kitaip nenustatyta šiame straipsnyje ar atitinkamo mokesčio įstatyme, mokesčių mokėtojas ar mokesčių administratorius mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti gali ne daugiau kaip už einamuosius ir penkerius praėjusius kalendorinius metus, skaičiuojamus atgal nuo tų metų, kuriais pradedama mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti, sausio 1 dienos. Nagrinėjamu atveju mokesčių administratorius neperskaičiavo Pareiškėjui mokėtinų mokesčių už laikotarpį iki tikrinamojo laikotarpio pradžios (2011-01-01), kas prieštarautų MAĮ 68 straipsnio nuostatoms. Iš byloje nustatytų aplinkybių matyti, jog patikrinimo metu mokesčių administratorius ankstesniu laikotarpiu

Pareiškėjo gautas pajamas bei patirtas išlaidas vertino, siekdamas nustatyti piniginių lėšų likutį tikrinamojo laikotarpio pradžioje (2011-01-01), o ne siekdamas apmokestinti Pareiškėją už ankstesnį laikotarpį. Kaip nurodyta ir skundžiamame Inspekcijos sprendime, LVAT ne kartą yra konstatavęs, jog nei MAĮ, nei kiti įstatymai nenumato jokių apribojimų tiek mokesčių mokėtojui, tiek mokesčių administratoriui, apskaičiuojant bei perskaičiuojant mokesčius už tam tikrą mokestinį laikotarpį, remtis (vadovautis) papildoma įrodomąja medžiaga, kurioje užfiksuotos ankstesniais laikotarpiais atsiradusios faktinės aplinkybės, svarbios teisingam mokesčio apskaičiavimui (perskaičiavimui). Tokiais atvejais, vertinant šią įrodomąją medžiagą bei nustatant jos reikšmę, vadovaujamosi ne MAĮ 68 str. 1 dalies nuostatomis, bet atsižvelgiama į bendrąsias įstatymuose įtvirtintas įrodinėjimo taisykles (vertinama, ar ši medžiaga atitinka įrodymų sampratą, nustatomas įrodymų leistinumumas, sąsajumas ir pan. aplinkybės, LVAT 2014-02-05 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁶-476-14 ir kt.). Todėl mokesčių administratorius, siekdamas nustatyti Pareiškėjo piniginių lėšų likutį patikrinimo laikotarpio pradžioje, teisėtai ir pagrįstai nustatinėjo jo pajamas ir jų šaltinius už laikotarpį iki 2011 m.

Pasisakydama dėl Pareiškėjo skunde išdėstytų argumentų, jog mokesčių administratorius ginčo atveju nepagrįstai įrodinėjimo našta perkėlė tik mokesčių mokėtojui, Komisijos pažymi, jog šios kategorijos mokestiniuose ginčiuose įpareigojimas *pakankamais ir neginčijamais įrodymais* pagrįsti atitinkamų pajamų įgijimo šaltinius, t. y., jog atitinkamo dydžio pajamas realiai gavo konkrečiu nurodytu būdu iš nurodytojo pajamų šaltinio, tenka būtent tokio pobūdžio pajamas gavusiam mokesčių mokėtojui (LVAT 2011-09-09 nutartis adm. byloje Nr. A556-3513/2011). Komisija nurodo, jog, jos vertinimu, mokesčių administratorius nagrinėjamo mokestinio ginčo atveju detalčiai pagrindė Pareiškėjui pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą (MAĮ 70 straipsnis) apskaičiuotą mokestį ir su juo susijusias sumas, kaip tai numato MAĮ 67 str. 1 dalis. Tuo tarpu Pareiškėjas iš esmės nepateikė jokių minėtus duomenis ir jų pagrindu nustatytas faktines aplinkybes bei padarytas išvadas paneigiančių objektyvių įrodymų. Pažymėtina, jog teismų praktika, aiškindama MAĮ 67 str. 2 dalyje įtvirtintą pareigą – paneigti mokesčių administratoriaus nustatytas aplinkybes, akcentuoja, jog kai mokesčių administratorius yra surinkęs atitinkamus faktinius duomenis ir jais grindžia apskaičiuotus papildomus mokesčius bei su jais susijusias sumas, mokesčių mokėtojui apsiginti galimybė atsiranda, kai jis savo ruožtu teikia kitokius faktinius duomenis, suponuojančius priešingą, nei mokesčių administratoriaus padarytą išvadą. Apsiribojimas vien teiginiais, atsikirtimais, nepagrįstais jokiais įrodymais, negali nulemti sprendimo, priimtino mokesčių mokėtojo naudai (LVAT 2010-11-08 nutartis adm. byloje Nr. A556-1527/2010, 2010-10-25 nutartis adm. byloje Nr. A438-1147/2010, 2011-01-03 nutartis adm. byloje Nr. A556-1632/2010, 2011-12-22 nutartis adm. byloje Nr. A575-912/2011).

Pareiškėjas skunde akcentuoja, jog mokesčių administratoriaus pozicija dėl Pareiškėjo iš brolio gautos paskolos yra nenuosekli, išvados prieštaringos: Inspekcija 2016-08-25 sprendimu skiria pakartotinį patikrinimą, o 2017-01-18 sprendime patvirtina patikrinimo metu nustatytas faktines aplinkybes (dėl kurių prieš tai skyrė pakartotinį patikrinimą); 2016-08-25 sprendime bandoma vertinti paskolų realų suteikimą, 2017-01-18 sprendime ši faktinė aplinkybė mokesčių administratoriui tampa teisiškai nereikšminga. Pasisakydama dėl šių argumentų Komisija atkreipia Pareiškėjo dėmesį į tai, kad iš Inspekcijos 2016-08-25 sprendimo Nr. 68-230 turinio matyti, jog jame Inspekcija konstatavo, kad Panevėžio AVMI pagrįstai nepripažino Pareiškėjo iš R. J. 2014-08-16 gautos 48000 Lt paskolos, iš A. T. (brolio) 2012-06-26 gautos 49900 Lt, 2012-10-13 gautos 49000 Lt, 2013-02-19 gautos 45000 Lt paskolų, iš R. V. 2014-10-02 gautos 45000 Lt paskolos. Tuo tarpu dėl paskolų, Pareiškėjo gautų iš kitų fizinių asmenų, kurias Panevėžio AVMI vertino kaip realiai suteiktas, pavedė atlikti pakartotinį Pareiškėjo mokestinį patikrinimą. Būtent dėl to, jog Inspekcija 2016-08-25 sprendime pasisakiusi dėl faktinių aplinkybių, kurias Panevėžio AVMI pripažino įvykusiomis (dalies asmenų paskolos pripažintos suteiktomis), o mokesčių mokėtojas jų neginčijo, peržengė mokestinio ginčo ribas, Komisija 2016-11-28 sprendimu Nr. S-255 (7-213/2016) panaikino Inspekcijos 2016-08-25 sprendimą Nr. 68-230 sprendimą ir Pareiškėjo skundą perdavė centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo. Iš šiame mokestinio ginčo etape ginčijamo Inspekcijos 2017-01-18 sprendimo Nr. 68-7 turinio matyti, jog Inspekcija, vykdydama nurodytąjį Komisijos sprendimą ir išnagrinėjusi Pareiškėjo 2016-07-03 skundą iš naujo, įvertino faktinių aplinkybių, susijusių su Pareiškėjo iš R. J. , brolio A. T. ir R. V. gautų paskolų suteikimo

realumu, visumą. Dėl aukščiau šiame sprendime jau išdėstytų aplinkybių, Komisijos vertinimu, Inspekcija teisingai vertino byloje surinktus įrodymus ir jų pagrindu nustatytas aplinkybes, tinkamai taikė ginčo teisinius santykius reglamentuojančias teisės normas, todėl priėmė teisėtą ir pagrįstą sprendimą, kurį panaikinti Pareiškėjo skunde nurodytais motyvais nėra pagrindo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2017-01-18 sprendimą Nr. 68-7.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene